

Η ΦΥΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΙΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται είσι δεκτοί πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκριθένενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνημάτων. Ἀγγελίαι μετ' εἰκόνων. Συνδρομὰ δεκτὰ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβητα καὶ πρακτορεία. Τόμοι ἀπλ. 8ρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἔξωτ. φρ. 14. Οἱ συνδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεὰν εἰς τὰ λαγῆτα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς σφύσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν ΒΑΛΛΑΔΙ ἔτησίᾳ Δρ. 8.— ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ἔτησίᾳ Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ Η.—Περὶ τῆς μνηολογίας τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Gauss, ὑπὸ Ν. Κ. Μακάρου.— Περὶ ὠδῶν ὑπὸ Φρίχ.—Διπλοῦν δράμα. Σύγχρονον ἱστορικὸν διήγημα (συνέχεια) ὑπὸ Ροῦ.—Ἑλληνικὸν θέατρον. Σαπφώ, ὑπὸ Δ. Ἀναστασοπούλου.—Κατασκευὴ τεχνητῶν ὠδῶν, ὑπὸ Φρ. Π.—Γνωστοποιήσεις.—Ἀλληλογραφίαι.—Ἀγγελίαι.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἦχσαν ἦδη καὶ πάλιν πένθιμος οἱ κώδωνες, καὶ ἑναρμονίως παγκόσμιός τις μυστηριώδης θρήνος συνοδεύει τὸν νυμφίον τῆς ἐκκλήσιος εἰς τὸν ἐπίγειον τάφον. Ἡ κατῆφεια τῶν ναῶν ἐπὶ τῇ θλιβερᾷ τοῦ θεοῦ μαρτυρίου ἀναμνήσει περιβάλλεται καὶ πάλιν μετὸν πένθιμον πέπλον, ὅπως χυθῶσι καὶ αὐθις τὰ πολυτιμότερα δάκρυα, ὅπως βαντισθῶσι τὰ

εὐωδέστερα ἄνθη τὰ στολίζοντα τὸν ἐπιτάφιον υἱὸν τῆς Παρθένου. Περιλύπως τὸ σήμαντρον τῆς μετανοίας κρούεται, καὶ ὁ ὄπαδός τοῦ θεοῦ ἀνθρώπου κύπτει πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ κλίνει εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἱκρίωματος τοῦ μεγάλου ἐλευθερωτοῦ τῆς ἠθικῆς δουλείας.

Ὅχι πλέον δὲν ἱκανοποιεῖ τῆς ψυχῆς τὰς ἀγνάς προσδοκίας ἡ μονότονος αὐτῆ τοῦ καθήκοντος ἐπιτέλεσις. Ἐν τῇ παντελεῖ ἀφανείᾳ τῆς ἀρετῆς τοιαύτη διακωμῶδισις μεγάλων συμβάντων εἶναι πλῆγμα πρὸς τὴν συνείδησιν, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν.

Ἀποτινάξατε μακρὰν τῆς ὑποκρίσεως τοὺς πέπλους, ἀποδιώξατε τοὺς ψευδεῖς τοῦ ἠθικοῦ κόσμου φύλακας, καταλατῆσατε τὴν συνθήκην τῆς ἕλης, ἀποξενώθητε πρὸς τὰς διατυλώσεις ἐπιπολαίου διανοίας καὶ στήτε πρὸ τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῇ ἀπονεκρώσει τῶν εὐγενῶν κανόνων πρὸς τὰς μεγάλας πράξεις ἀνακαλύψατε στοιχείον τι ἱερᾶς ἰδέας, καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τούτου προσέλθετε πρὸ τοῦ καθήκοντος, οὐχὶ ὅπως τοῦτο παρίσταται νῦν, ἀλλ' οἷον καθορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ θεοῦ πνεύματος.

... Εἰς τί καταλήγει ἡ μεγάλη τῆς καρδίας πανήγυρις αὐτῆ; Ἡ διὰ ὀρισμένων τύπων ἀναπαράστασις τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν ἀναμνήσεων διαφυλάττει νῦν τὸν πραγματικὸν αὐτῆς σκοπὸν; Ἡ τοιαύτη πρὸς τὰς μεγάλας ὑποχρεώσεις βεβαιωμένη ἀφοσίωσις, ἐνέχει τὸν ἀρχικὸν τοῦ μεγάλου προορισμοῦ τῆς πυρῆνα;

Ὅχι πλέον τοιοῦτος ἐξευτελισμὸς τοῦ πνεύματος ὅπερ συνείθεε νὰ ὑποκύπτῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ὄφειλε νὰ ἀνυψοῦται εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς θειοτάτης ἀρετῆς στρώματα, νὰ ἐξευγενίζηται εἰς τὴν πηγὴν τοῦ φωτὸς τῆς ἀληθείας, καὶ νὰ ἀναλαμβάνῃ νέας ἐλπίδας ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἐπιγείου βίου. Ὅχι πλέον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἡ ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἰσχὺς τοῦ αἰῶνος μᾶς ἐπιβάλλει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὴν πτώσιν ἠθικοῦ γοήτρου, καὶ εἰς τὴν ἐκμηδένισιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, ἐπιτάσσει ἡ συνείδησις ὅτι ὄφειλε νὰ καταπέσῃ καὶ ἡ μωρὰ τάσις πρὸς τυφλὴν παραδοχὴν τῶν ματαίων οὕτω τύπων, δι' ὧν οὐδὲν διὰ τὴν ἠθικὴν κατορθοῦται ἀναγέννησις, καὶ οὐδὲν διὰ τὴν ψυχικὴν θεραπείαν ἐπιδιώκεται, καὶ οὐδὲν πρὸς ἐπίρρωσιν τῶν μαραινόμενων τῆς ἀρετῆς βλαστῶν ἐπιζητεῖται.

Καὶ τί ἐναπέμεινεν ἦδη ἐκτὸς τῶν ἱεροκηρύκων, οἵτινες ἀναμένουσι ἑναγωνίως τὴν ἡμέραν τῆς ἐξιδανικευομένης φιλοσοφίας, ὅπως ἀρπάσωσι τὴν ὑπομονὴν τοῦ πλήθους, καὶ ἐπιπέσωσι πάλιν ἀχαλίνωτοι κατὰ τῶν δυστυχῶν Ἑβραίων, καὶ κατόπιν ἀναλαριστῶντες ὡς αὐτόπται μάρτυρες τὴν σταύρωσιν, περαίνουσι τὸν λόγον διὰ τῶν τετριμμένων καὶ προαιωνίων ἀποστροφῶν ἐκείνων.

Τί ἀπέμεινεν ἦδη, εἰμὴ τὰ στοιχεῖα ἐμπορικῆς πανηγύρεως, ἥτις ἀφαρπάζουσα τὸν ἠθικὸν πλοῦτον μεταβάλλει τοῦτον εἰς χρυσίον; Τί δύναται τις πλέον ν' ἀναζητήσῃ ἐν τῇ εἰκόνι τῆς φιλοσόφου ἡμέρας, ἢ τὴν μορφήν τοῦ ἐσταυρωμένου πρὸ μαραινόμενου πλήθους; τί πλέον θ' ἀνεύρη τις ἐκεῖ, ἐνθα ἀντὶ τῆς εὐλαβοῦς λατρείας ἀνευρίσκει τὴν κατάπτωσιν τῶν εὐγενῶν προνομίων ἅτινα κέκτῃται τὸ λογικότερον τῶν πλασμάτων;

Ὅχι πλέον τοιοῦτοι θρησκευτικοὶ τύποι: «οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσιν καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων». Ὁ νοῦς ὡς ἀνεύρη ἦδη τὰ εὐγενέστερα τῆς φιλοσοφίας στοιχεῖα, ὡς διαγράψῃ εὐρύτερον κύκλον θρησκευτικῶν ἀρ-

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια, ιδε προηγούμενον φύλλον)

Ἡ Μαίρη εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἦτον ἐντελῶς δύσθυμος καὶ σκυθρωπή.

«Πῶς; δὲν με ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐπιστροφήν;» εἶπεν, καὶ καταπίπτουσα ὡς μολυβδὸς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἐπεδόθη εἰς ἀλλοκότους καὶ πρωτοφανεῖς διαλογισμούς.

«Μὲ ἀγαπᾷ, ἐξηκολούθησε καθ' ἑαυτήν, ναί, τὸ εἶδον εἰς τὸ βλέμμα του... μὲ ἐπερίμενε καθ' ὁδὸν... ὦ, ναί, τὸν εἶδον... μὲ παρηκολούθησεν εἰς τὸ Φάληρον... ὦ, ναί, τὸν ἠθανόμην εἰς τὴν καρδίαν μου, ἂν καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον... καὶ ἐγώ! τὸν περιεφρόνησα, τὸν ἀπεστράφην, τὸν ἠρήθην... καὶ μ' ἐγκατέλιπεν!... ἂ! ἡ ἀθλία, τί ἔκαμα... ὦ ναί, τὸ αἰσθάνομαι, διότι τὸν ἀγαπᾷ... ὦ, ναί, ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ ἴγνωρίζω διατί...»

Μετ' ὀλίγον ἐγερθεῖσα, ἐπλησίασε τὸν καθρέπτην, παρατήρησε τὸ πρόσωπόν της μετὰ προσοχῆς, ἐκ συνήθειας ἴσως καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, διότι αἱ γυναῖκες ἅμα ἀντικρίζονται πρὸς ἑαυτὰς οὐδὲν λέγουσι, καὶ εἶτα πλησίασα τὴν τράπεζαν ἠνοιξε μικρὸν σημειωματάριον, ἐν ᾧ ἱσημέωσεν,

«14 April 1893, ich habe geliebt.»

ἦτοι: «14 Ἀπριλίου 1893, ἠγάπησα.»

Μεθ' ὃ ὅλως σκεπτική ἐδείκνησε καὶ ἐκοιμήθη ἠσύχως.

Τὴν πρωΐαν ἡ Μαίρη ἠγέρθη περὶ τὸ λυκαυγὲς τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος. Κάτι εἶχε καὶ δὲν ἐνεθυμείτο καλῶς διατί ἀνησύχει.

Εἶχεν ἴδει παράδοξόν τι ὄνειρον ὅτι εὗρισκετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ὅτι ὠραῖος ἱππεὺς τὴν κατεδίωκε ξιφῆρης. Ἐνῶ δὲ τὴν κατέφθασε, τῇ προσήνεγκε ἀντικείμενόν τι, ὅπερ δὲν ἐνεθυμείτο ἀκριβῶς τί ἦτο, καὶ ὅτι τοῦτο τὴν ἠγάριστησε τόσον, ὥστε ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ὠραῖον ἱππία, ὅστις εἶχε γείνη ἄφαντος.

«Περίεργον ὄνειρον, διελογίσθη, τί ἄραγε νὰ σημαίνει; Ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν βλέπω τοιαῦτα, τὸ νὰ βλέπω δὲ τὴν νύκτα ταύτην, ἀκριβῶς μετὰ τὴν χθεσινὴν συνάντησιν μετὰ νεανίου, ὃν ποσῶς δὲν γνωρίζω, καὶ τὸν ὅποιον τόσον αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μου, τοιοῦτον περίεργον ὄνειρον, βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν ἢ νὰ ἔχη μεγάλην σχέσιν... Τί νὰ δηλοῖ τοῦτο; Θεέ μου!, τίνα νὰ ἐρωτήσω; καὶ εἰς τίνα νὰ ἐκμυστηρευθῶ;... Οἶμοι! Οὐδένα φίλον, οὐδένα παρήγορον, οὐδένα σύμβουλον ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ. Οὕτε μητέρα, οὕτε ἀδελφὴν, οὕτε φίλην. Τώρα, μόνον τώρα ἐννοῶ τί θὰ εἴπῃ νὰ ἦναι τις ὄρφανή, ἥτις εἰς οὐδένα δύναται ν' ἀνοιξῇ τὴν καρδίαν της.... Ἐ! Μαίρη, Μαίρη, ὅποιον ἄρ' ἔχει νὰ ἦναι τὸ ἀδελφὸν καὶ σκοτεινὸν μέλλον σου!... Τίς οἶδεν ὅποια πικρία, ἀτυχία, καὶ ἀθλιότητες σὲ περι-

μένουσι καὶ ὅποιον πεπρωμένον σοὶ ἐπιφυλλάσεται!...»

Οὕτω ἡ τάλας διελογίζετο μόνῃ ἐν τῷ μοναχικῷ δωματίῳ, ἐνῶ ἐγειρομένη τὴν πρωΐαν καὶ κατακλινομένη τὸ ἑσπέρας οὐδένα εἶχεν, ὅστις νὰ τῇ εἴπῃ τὴν ἐλαχίστην παραμυθητικὴν λέξιν.

Μετ' ὀλίγον δὲ πλησίασα τὴν βιβλιοθήκην της καὶ λαβοῦσα βιβλίον τι

— Μήπως τοῦλάχιστον τὰ βιβλία λέγουσι τίποτε περὶ ὀνείρων; εἶπεν. Οὐδὲν θετικὸν διαλαμβάνουσιν. Ἐ! καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ νοομάντιες καὶ φυσικοὶ, κάμνουν ὄλοι τοὺς σοφοὺς καὶ αὐτὸ τὸ ἀπλοῦστατον πρᾶγμα δὲν ἔλυσαν ἀκόμη. Εἰσίδουσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναίκος, ἐψυχολογῶσιν τὰ πάντα, ὅλας τὰς ἀδυναμίας της, τὸν χαρακτήρα της κτλ. περὶ ὀνείρων ὅμως τίποτε! Οὐδεὶς τὰ ἐξηγεῖ. Οἱ ὑποκριταὶ! οἱ ἀθλιοὶ!... Γκαῖτε! Βέρτερ! Σχίλλερ! Σαίκεπρ! ὑπονομεῖς τῆς φαντασίας! Ἄ! ἐξηκολούθησε, μετὰ μικρὸν, εὐρον!... Τὴν γυναῖκα οὐδεὶς κατέβαλεν οὔτε ὑπερέβη, καὶ ἄς λέγωσιν ὅ,τι ἂν βούλωνται. Μολονότι ἀπὸ κτίσεως κόσμου πολεμεῖται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς καὶ μολονότι αὐτὸς ἔχει ὅλα τὰ μέσα καὶ τὰς δυνάμεις ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ γυνὴ ἐφάνη πάντοτε ὑπερτέρα ἐκείνου!... Ναί! Εἰς τὴν ἱατρικὴν ἡ γυνὴ ἔκαμε θαύματα! Ὅπου ἡ τοῦ ἀνδρὸς σοφία ἐφάνη ἀδύνατος

καὶ ἐγκατέλιπε τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ θανάτου, ἡ γυνὴ ποσάκις δὲν τὸν ἔσωσεν;... Εἰς τοὺς κινδύνους, εἰς τὰς ἐπαναστάσεις, εἰς τοὺς πολέμους, εἰς τὰς ἐπιδημίας, τίς πρῶτος προβάλλει τὸ στήθος του καὶ τίς τελευταῖος ἀψήφῳ τὴν ἰδίαν ὑπαρξιν παραμένει εἰς τὸ καθῆκον; ἡ γυνὴ!... Εἰς τὴν νοομαντείαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, πρόρρησιν τῶν ἀπευκταίων, προκαταλήψεις καὶ ἀποκαλύψεις τῆς ψυχῆς καὶ ψυχικὰς διαθέσεις, τίς καλεῖται ἐπιτυχῶν; Ἡ γυνὴ!...

Ἐὰν ἐρωτήσωμεν

τὸν ἱατρὸν, τὸν ἱερέα, τὸν νομικόν, τὸν φυσιοδίφην, τὸν πανεπιστήμονα περὶ πασχούσης ἐξ ἔρωτος, ἀδυναμίας χαρακτῆρος, φόβου ἢ φαντασιοπληξίας; γυναίκας θέλουσι ἀπαντήσῃ.

Ὁ μὲν ἱατρὸς, ὅτι ἔχει πυρετὸν ἐκ κρολογήματος, καὶ δαίται κινίης. Ὁ νομικὸς, ὅτι δὲν εἶναι ζήτημα τοῦ κλάδου του. Ὁ φυσιοδίφης, ὅτι θὰ ἦναι θετικῶς ἠλεκτρομένη ἢ ἀρνητικῶς μαγνητισμένη καὶ δεῖν νὰ ἐπέλθῃ φυσικὴ ἀντεπίδρασις, ὃ δὲ πανεπιστήμων, ὅτι τὸ φῶς, ἡ σελήνη, τὸ ὄζυγον, ὁ μονότονος βίος, ἡ ἀτμόσφαιρα, τὸ κλίμα καὶ... καὶ... καὶ... τῇ ἐπέφερον ἀναιμίαν, καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀλλάξῃ κλίμα, νὰ ταξειδέωσιν καὶ νὰ τρώγῃ καὶ πίνῃ πολύ. Ἄν δ' εἴπῃ τις πρὸς αὐτοὺς νὰ ἐξηγήσωσι τὸ ὄνειρόν μου, πάντες ὡς ἐκ συμφώνου θ' ἀπαντήσωσι. «Non possumus». Οἱ σοφοὶ προγᾶστορες! Ἄν ὅμως ἀποκαθ-

Ὅνειρα καὶ ἔρωσι δύο μέγιστα καλά...

ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

προς γυναίκα; . . . "Ω! είμαι βεβαία, ότι αυτή θα εξηγήσει το όνειρόν μου και θα μοι αποκαλύψει το πλάν . . .

Και αποστείλασα την θαλαμηπόλον της έκάλεσε παρ' έαυτή την δεσποινίδα Θορπ, άγγλιδα παιδαγωγόν, τεσσαρακοντούτιδα, συνυπηρετούσαν εν τῷ αὐτῷ οἴκῳ.

— Τι τρέχει αγαπητή Μαίρη και με εξήγησες τοιαύτην ὄραν; νίαν αρχαιολογικὴν ανακάλυψιν θά μοι ανακοινώσης πάλιν, ἢ κανέν χωρίον τοῦ Σχίλλερ θά μοι ἀπαγγείλῃς; εἶπεν ἡ Μίς Θορπ εἰσερχομένη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς φίλης τῆς.

— Τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη, κάθισον ἀγαπητή μου και θά σοι εἰπῶ. Δύνασαι νά εξηγήσης ὄνειρον;

— "Ονειρον; πάντοτε ποιήτρια θά εἶσαι; και τί είμαι ἐγώ, ὄνειροκρίτης;

— "Οχι βεβαίως, καλή μου φίλη, ἀλλά σέ μόνον ἔχω σύντροπον, συγγενή και ἀδελφόν ἐν τῷ κόσμῳ. Εἶδον τὴν νύκτα ταύτην ἐν ὄνειρον, τὸ ὅποιον με κατετρόμαξε και ἐπειδὴ ἔχω πεποθήσῃ εἰς τὰς γνώσεις σου, τὴν πείραν και τὴν εὐκρινὴ και πολύτιμον φιλίαν σου, θά σοι τὸ εἰπῶ και είμαι βεβαία, ότι θά μοῦ τὸ εξηγήσης.

— Ἐγώ; ἀπατάσαι ἀγαπητή μου Μαίρη, δὲν θά δυνηθῶ νά σ' εὐχαριστήσω, δὲν είμαι κατάλληλος διὰ τὴν ἐξηγήσιν τῶν ὀνείρων, δὲν γνωρίζω.

Και γονυκλινῆς ἡ Μαίρη — Σέ παρακαλῶ Θορπ, σέ ικετεύω, μὴ μοι ἀρνεῖσαι τοιαύτην μικρὰν χάριν, σῶσόν με!

— Νά σέ σῶσω, ἐγώ; τί λέγεις Μαίρη;

— Ναι, νά μοῦ εξηγήσης τὸ ὄνειρόν μου.

— Ἀποροῦσα δὲ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμπεριφορᾷ και ἀποροῦσα τί νά πράξῃ;

— Ἀς ἴδωμεν, λέγε τὸ ὄνειρόν σου, ἀπήντησεν ἡ Μίς Θορπ.

— "Α! σ' εὐχαριστῶ, τὸ ἐγνώριζον, ότι δὲν θά μοι ἠρνεῖσθαι τοιαύτην ἐκδούλευσιν, καλή μου Θορπ.

Και καταρτίουσα αὐτήν — Ἴδου, ἴδου, ἐξηκολούθησεν:

Εἶδον ότι εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, και ἐνῶ συνέλεγον ἀνθήλια, ἐφάνη αἰφνιδίως ἐναντί μου λαμπρὸς τις ἰσπεὺς ὅστις σύρον μετ' ὀργῆς τὸ ζῆφος του, ὡσάν αὐτὸς ἦτο ὁ κάτοχος τῶν μικρῶν ἐκείνων ἀνθῶν και τοῦ ἀθανάτου ἐκείνου κόσμου, και μοι ἐπέτεθη ὀργίλως. Ἐγὼ περιβοισμένη και τρέμουσα ἐσπευσα νά φύγω, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην και ἐκείνος καταφθὰς με, ἀντί νά με σφάζῃ ἢ νά με πειράξῃ, μοι προσέφερεν ἀντικειμένον τι, τὸ ὅποιον οὔτε ἐνθυμοῦμαι πλέον, οὔτε ἠδυνήθην ν' ἀντιληθῶ τί ἦτο. Τοῦτο μ' εὐχαρίστησε και κατεπράυνε, ἔστρεψα δὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἰσπεῖα, ἀλλ' εἶχε γίνῃ ἀφαντος. Ἴδου τὸ ὄνειρόν μου, ἴδου τὸ πλάν, ἀγαπητή μου, πῶς τὸ ἐξηγεῖς;

— Χθὲς, ποῦ ἦσο Μαίρη; και τί κατά τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας σοι συνέβη; εἰπέ μοι πρῶτον και πιστεύω νά δυνηθῶ νά σοι ἐξηγήσω τὸ ὄνειρόν σου.

Ἡ Μαίρη ἔσθη ἀκίνητος, ἐγένετο πελιδνοτάτη και ὄλωσ ἀφηρημένην προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ ἀνοικοῦ παραθύρου διετέλει ἄφαντος.

— "Ε! Μαίρη, Μαίρη! ἀγαπᾶς. . .

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ δὲν ἀπῆντα — Τοῦτο δὲν ἔχω ἀνάγκην νά τὸ μάθω ἐκ τοῦ ὀνείρου σου, ἀλλὰ τὸ βλέπω και εἰς τὸ πρόσωπόν σου και ἐξηκολούθησε παρατηροῦσα αὐτήν.

— Ἀπικτάσαι, ἀγαπητή μου, οὔτε ἀγαπῶ οὔτε αἰσθάνομαι ἔρωτα, οὔτε ἔχω τίποτε σέ βεβαίῳ, σοὶ τὸ ὀμιλοῦμαι, δὲν γνωρίζω οὐδένα, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη συνεργομένη.

— Τότε πρὸς τί τὴν παραχῆ σου και ἡ μεταβολὴ τοῦ χρώματός σου; Ἀδύνατον, Μαίρη, ἀγαπᾶς, τὸ βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

— Χά, χά, χά, ἐγώ, ἀγαπῶ; και τίνα; Ἑλληνα; χά, χά, χά, ἐγώ ἢ ποιητικὴ, ἢ ψυχρά, τὸ πνευματικὸν μάρμαρον, ὡς με καλεῖς πολλάκις, μίς Θορπ. Χά, χά, χά, εἶσαι ἀστεία, χά, χά, χά, και ἐξερρηγνύτο εἰς γέλωτας.

Ἡ Θορπ ἔμεινεν ἑκστατικὴ και παρετήρει μετὰ περιεργίας και ὀλίγον ὀργίλως τὴν Μαίρην.

Διήλθε τότε στιγμιαία σκέψις διὰ τοῦ νοῦς ἐκατέρας. Ἄ Ἠπατήθην ἀρὰ γε; διελογίσθη ἡ Μίς Θορπ, ἢ προσποιεῖται;

Ἄ Μὲ ἐνόησε, διελογίσθη ἡ Μαίρη, και πρέπει ν' ἀρνηθῶ. Ἡ Μαίρη ἐξηκολούθει γελῶσα μετὰ μεγάλου θορύβου.

Εἶτα δὲ δικκόφασα τὸν γέλωτα και λαμβάνουσα ὕφος σοβαρότερον — Ἀς ἀφήσωμεν τὰ ἀστεία, ὑπέλαβε, και εἰπέ μοι, ἀγαπητή μου, τί δηλοῖ τὸ ὄνειρον αὐτό;

Ἡ δὲ Μίς Θορπ ὀργισθεῖσα ἔτι μᾶλλον — Μήπως νομίζεις, τῇ ἀπάντησεν, ότι τὰ ὄνειρα πολλάκις δὲν ἔχουσι σχέσιν εἴτε πρὸς προηγουμένας εἴτε πρὸς ἐπομένους ψυχικὰς διαθέσεις μας, πρὸς αὐτὰ τὰ γεγονότα τοῦ βίου μας, και ότι πολλάκις ὄραμα τι καθ' ὕπνον, δὲν εἶναι προᾶγγελος εὐτυχήματος ἢ δυστυχήματος, ἢ ἡ αὐτὴ ἀπεικονίσις ἐκουσίας ἢ ἀκουσίας πράξεώς μας; Μὴ βασιζέσαι Μαίρη, εἰς τὰς δοξασίας, πεποθήσεις και δημοσιεύσεις τῶν σοφῶν, διότι οὗτοι δὲν ἔχουσι τὴν ἀπαιτούμενην πείραν, μὴ ἐπαρκούσης τῆς θεωρίας τῶν δὲν ἐξυμῶθησαν με τὴν κοινω- νίαν, δὲν ἤλθον, ὅπως ἡ γυνὴ εἰς ἐπαφὴν με τὰ ποικίλα πάθη και εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος, διότι ἴστανται εἰς ἄλλας σφαίρας οὗτοι και πολὺ διαφοροτρόπως ἐξετάζουσι τὰ πράγματα, και ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἡ γυνὴ βλέπει καθαρώς τὸ σοβαρὸν, αὐτοὶ ἐπιστημονικῶς εὐρίσκουσι γελῶτον. Δὲν σοὶ ἐτυχε ποτε εἰς τὸν βίον σου, Μαίρη, νά προαισθανθῆς τι, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον νά ἴδῃς πραγματοποιούμενον; Δὲν εἶδες ποτε ὄνειρον τὸ ὅποιον νά εἶχε σχέσιν με περιστατικόν τι τοῦ βίου σου; Μ' ἔννοεῖς Μαίρη;

— "Ω! πολὺ, πολὺ, ἀγαπητή μου, ἐξακολουθεῖ, σ' ἔννοῶ κάλλιστα και ἀποδέχομαι τὰς ιδέας σου.

Και τὴν πεισάσασα τὸ κάθισμά της πρὸς τὴν Θορπ προηπειμασθήν ν' ἀκούῃ μετὰ πλείονος προσοχῆς, χωρὶς νά τῆς διαφεύγῃ οὐδεμίαν λέξιν.

Ἡ δὲ Μίς Θορπ λαβοῦσα ὕφος μεγαλοπρεπές, και ἐπιβλητικόν, ὡς πραγματικὸς ὄνειροκρίτης, ἐξηκολούθησεν οὕτως — Τὰ ὄνειρα, ἐγώ, φιλότατη, πολλάκις ἐπίστυσα, και χωρὶς ν' ἀνατρέξω εἰς παραδείγματα ἀπὸ τῶν ὀπῶν τὰ ἱστορικὰ χρονικὰ γέμουσι και τῶν ὀπῶν ἠρώεις ὑπῆρξαν ὁμοιωσά τῆς παλαιᾶς και συγχρόνου ἐποχῆς ὕψηλά τε και μὴ, ἐστειμένα και ὄχι, γνωστὰ τε και ἀγνωστὰ, θά σοι ἀναφέρω ἐν ἰδικόν μου πρόσφατον παράδειγμα. "Οτε ἤμην εἰς Ἀγγλίαν, ἤμην κατελιμμένη ὑπὸ ἀκατανόητου θλίψεως, ὅτε νύκτα τινα βλέπω κατ' ὄναρ, ότι εὐρισκομένη εἰς μέρος τῆς ἄγνωστον, ἐνθα πρὸ ἐμοῦ ἐξετείνετο λαμπρὸν μεγαλοπρεπές μέγαρον, μ' ἐπλησίασε γυνὴ τις μελανειμονοῦσα, ἣτις μοι λέγει:

Ἄ Ἴδε ἐκεῖ ἐπάνω, ἴδου αὐτὸς τὸν ὅποιον ζητεῖς. Καὶ ὄντως στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ὑποδεικνυομένην μοι διέυθυναν και παρατηρῶ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας ἐν πρόσωπον γνωστὸν μοι, τὸ ὅποιον χωρὶς νά λάβω καιρὸν νά ἴδω καλῶς μεταβλήθῃ εἰς μακρὸν πτηνόν, τὸ ὅποιον ἀφοῦ ἤτνενε πρὸς με ἐπέταξε και ἐγένετο ἀφαντος. "Ε! τί νομίζεις συνέβη μετὰ τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο; Τὴν ἐπιστάσαν λαμβάνω ἐπιστολήν με πένθιμον χάρτην, ἣτις μοι ἀνήγγελλε τὸν θάνατον περιλημμένον μοι ὄντος, ἀκριβῶς τοῦ προσώπου, ὅπερ εἶδον ἐπὶ τῆς στέγης και μετεβλήθη εἰς πτηνόν. . .

Ἡ Μαίρη ἀνεστένεσεν, ἡ δὲ Μίς Θορπ ἐξηκολούθησεν — "Ε! ζεῦρεται, ἀγαπητή μου, πῶς ἐξηγεῖται ἡδὴ τὸ ὄνειρον ἐκεῖνο; Ἡ μελανειμονοῦσα ἐκείνη γυνὴ ἦτον ἡ ἐπιστολή, ἢ ἀγνωστος οἰκία ἦτον ὁ ξένος τόπος, ἐν ᾧ διέμεινε τὸ πρόσωπον, ἡ δὲ μεταβολὴ αὐτοῦ εἰς πτηνόν, ὁ θάνατος αὐτοῦ. . .

— Πραγματικῶς, φιλότατη, οὕτως ἔχει, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου ὄνειρον, τὸ ἰδικόν μου ἐξηγήσον ἡδὴ, ὑπέλαβεν ἡ Μαίρη ἄκρωσ ἀδμονοῦσα.

— "Α! μὴ ζῆτει τὰ ἀδύνατα, ὡς δὲ σοὶ εἶπον πρότερον, δὲν είμαι ὄνειροκρίτης. Ἄλλως τε, οὐδεὶς δύναται νά προεἴπῃ τὸ μέλλον διότι, δυνατόν νά διαψευσθῇ ἢ νά γείνη πρὸξενος κακοῦ. Τὰ ὄνειρα ἐξηγοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ τὴν συνταύτισιν αὐτῶν πρὸς τὴν πραγματικότητα.

— "Ὅστε δὲν ἐξάγεις τίποτε ἐξ αὐτοῦ, ἀγαπητή μου; — Τὶ τὸ ὄφελος; ἐξάγω τι. . . .

— Καλὸν ἢ κακόν; — Μὴ βιάζεσαι. Καὶ καλὸν και κακόν. Ἐξάγω τι τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νά εἰπῶ, διότι πιθανῶς νά σφαλῶ.

— Μίς Θορπ, με θανατοῖνεις οὕτω, με τυραννεῖς, με καταστρέφεις και σὲ ἐξορκίζω νά μοι εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις θά σοι εἰπῶ τί φρονῶ, ἀλλὰ σημείωσον καλῶς, ότι δυνατόν νά μὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια διότι δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν νά ἐξηγῶ τὰ ὄνειρα, και μετὰ τοῦτο θά σοι δώσω μίαν συμβουλὴν.

— Ἀδιάφορον, λέγε, λέγε, και θ' ἀκούσω τὰ πάντα.

— Λοιπὸν Μαίρη, ἠγάπησας και ἀγαπᾶς. "Ο ἰσπεὺς εἶναι νέος τις τὸν ὅποιον τυχαίως και αἰφνιδίως θά εἶδες, και τὸν ὅποιον κατά πρῶτον ἐφοβήθῃς και ἀπέφυγες και μετὰ τοῦτο ἐξήγησες νά ἴδῃς, ἀλλ' ἐγένετο ἀφαντος, ἀφοῦ σοὶ ἀφῆκεν ἀνάμνησιν σκληρὰν και ἀνεξάλειπτον.

— Ἀδύνατον, ἀδύνατον, δὲν ἐπέτυχες, ἐπανελάβην ἡ Μαίρη. "Ο ἰδεῖται συνάντησις. . . οὐδεὶς ἔρωσ;. Κάτι ἄλλο θά δηλοῖ τὸ ὄνειρον.

Και ἀστραπιαία τις σκέψις διήλθε τοῦ μετώπου της. — Πιθανῶς και εὐχνομαι νά ἀπατώμαι, ἀγαπητή μου, ἀλλ' ἄκουσον και τὴν συμβουλὴν μου.

Ἐψόυσα δὲ μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρα και τὴν φωνὴν ἡ Μίς Θορπ, ἐπανελάβην — "Ονειρα και ἔρωσ εἰσὶ δύο μέγιστα καλὰ, τὰ ὀποῖα οὐδέποτε συναντῶνται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Μὴ ζῆτει ἐπομένους τεῦτα ἐνταῦθα, ἀγαπητή μου, διότι θά ναυαγήσῃς. Ναυάγιον δὲ δὲν εἶναι παροδικόν τι κακόν, ἀλλὰ καταστροφὴ. Ἀπέφυγε λοιπὸν αὐτά, ἀν θέλῃς νά ζήσης εὐτυχῆς. . . ἄλλως, εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον νά τὰ εὕρῃς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Και ἀσπασθεῖσα τὴν Μαίρην ἀπῆλθεν. Ἡ δὲ Μαίρη μεῖναισα μόνη, ἔλαβε μετὰ σθένους τὴν γραφίδα της και ἐσημείωσεν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ της: — "Traum und Liebe" — "Ὅνειρα και ἔρωσ".

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΡΟΥΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

« ΣΑΠΦΩ »

Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον ότι τὸ ἱστορικὸν δράμα, τὸ μέγα τοῦτο καθ' ἡμᾶς, καλειδοσκοπίον ἐν ᾧ ὡς ἐν φασματογραφίᾳ μαγικῇ ἀντιπαρέρχονται πρὸ ἡμῶν ζῶσας, θρώσας, λαλοῦσας αἰ ἐπισημότεραι ἠγεμονικαί, πολιτικαὶ και κοινωνικαὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀπὸ ἀμνημονεῦσαν μέχρι σήμερον χρόνων, διάνοιαι και μεγαλοφυΐαι τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ἀληθῆς, λέγομεν, ότι τὸ ἱστορικὸν δράμα ἔσγεν ἀρετὰ ἰσχυροῦς και ἀφθόνησ τοὺς ἀντ.προσώπους του ἐν τῇ ἀναντιρρήτως πενιχρᾷ ἱστορίᾳ τῆς καθύλου νεοελληνικῆς ἡμῶν φιλολογίας, ἐναμιλλῶς δὲ προσώθησαν τὰς συγγραφικὰς τάσεις πλείστων παρ' ἡμῖν λογίων, ἄλλων μὲν θανόντων πρὸ πολλοῦ, ἑτέρων δ' ἐτι ἐπιζόντων και ἐκάστοτε νέα διαφύρου συγγραφικῆς βαρύτητος παραγγόντων ἔργα, ἐγένετο μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἐπιτύξεως τοῦ πρὸ πολλοῦ ἐν ἡμῖν φωτοζωῶντος ἑθνικοῦ ἡμῶν γοήτρου και φρονήματος, ἐ- τέρωθεν δὲ τῆς ἀναδιφύσεως ὁ στιβαρότερος μοχλὸς ἀρχαιοτάτων ἱστορικῶν πηγῶν και τῆς παραγωγῆς ὄντως δραματικῶν ἀριστοτεχνημάτων και πλείστων ἄλλων ἱστορικῶν πραγματειῶν. Ἡ Θεοδώρα, και αὐτὴν τὴν τοῦ περιώνυμου δραματοῦργου Σαρδου κατά τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν και τὴν ὑπερβάσιν, ὁ Ἡράκλειος και ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης τοῦ Κλ. Παγκραθῆ, ἡ Μερσὴ, θεωρηθεῖσα κατ' οὐσίαν ἀνωτέρα και αὐτῆς τῆς τοῦ Βολταίρου, οἱ Κυψελίδαι και ἡ Φροσύνη τοῦ Δ. Βερναρδάκη, οἱ Καλλέργαι και ὁ Λουκάς Νοταρᾶς τοῦ Βασιλεῖδου, ἡ Φροσύνη και ἡ Παραμονὴ τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως; τοῦ ἀποθιώσαντος; Ἄλεξ. Παγκραθῆ και ἑτέρων ἄλλα πρόκεινται: ἡμῖν πάντα τρανώτατα μαρτύρια τῆς ἀληθείας; τῶν ἀνωτέρω λεχθέντων. Ἐπὶ τοιούτων συνεχόμενοι ἰδεῶν και πρὸς ὀρίζοντας γνησιωτέρας ἑθνικῆς ἀπόψεως μᾶλλον ἀποβλέποντες, παρηκολούθησαμεν προχθὲς μετ' ἐνδιεφέροντος τὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Θ. τῶν Κωμωδιῶν παράστασιν νέου δραματικοῦ ἔργου τοῦ κ. Καλαποθάκη γνωστοῦ και ἐξ ἄλλων ὁμοίας ὕψης παρὰ τῷ Ἄθῳ. κοινῷ ἔργῳ τῆς «Σαπφῶς», πρωταγωνιστοῦσης τῆς καλλιτέχνιδος Αἰκ. Βερώνῃ. Τῆς ὑποθέσεως τῆς ἐν λόγῳ τραγωδίας ἀνάλυτον ἀκριβῆ δὲν θέλομεν ἐπιχειρήσει, λίαν γνωστῆς, ἄλλως τε, οὕσης ταύτης παρὰ τοῖς κύκλοις τῶν λογίων, ληθηθεῖσης ὡς θέμα δραματοποιήσεως και ἱστορικῆς ἀρχαίτης μυθιστορίας ὑπὸ πλείστον ἡμετέρων τε και ξένων περὶ τὴν πλαισίαν και νεωτέραν ἀσχολουμένων φιλολογίαν. Πρόσωτος ἐτι εἶναι ἡ ἀπῆλθισ καὶ θορύβου τοῦ παρὰ τῇ Παρισ. κοινωνίᾳ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐξῆγου Γάλλου ποιητοῦ Silvestre ποιηθείσης μονοπράκτου ὁμωνύμου τραγωδίας διαγεργησῆς. Ὁ Γερμανὸς ἐπίσης Φλάχ, μία ἐκ τῶν διασημωτέρων εἰλολογικῶν τῆς Γερμανίας προσωποικητῶν, ἐδημοσίευσεν πρὸ πολλοῦ ἐν Λειψία ὑπὸ τὸν τίτλον «Σαπφῶ» λίαν ἐπαγωγὸν ἀρχαίτης ὑποθέσεως μυθιστορίας ἀρηγομένην τὰ κατά τὸν ἔρωτα και τὸν θάνατον τῆς μεγαλοφυῶς ποιητρίδος. Ἐκ τῶν ἡμετέρων. ὁ μὲν κ. Σπ. Παγαυέλης, διήγημα ὁμοίως κατ' οὐσίαν ὑποθέσεως, ὁ δὲ κ. Τιμ. Ἀμπελάς, ἐκτενῆ ἱστορικὴν πραγματεῖαν ἐκτιθεμένην τὰ κατά τὸν καθόλου τῆς Σαπφῶς βίον. Τὸ ἐν λόγῳ ἔργον τοῦ κ. Καλαποθάκη, ὑπὸ ἐποφιν μὲν καλλιλογικὴν ἐξεταζόμενον, ὑπῆρξε πολὺ ἀνώτερον τῶν προηγηθέντων αὐτοῦ δύο ἑτέρων ὁμοίως ἱστορικῶν ἔργων, διακριθὲν ἐκείνων κατά τὴν καλλιτέλειαν και τὴν ἀρμονικὴν τῶν στίχων αὐτοῦ ἀλληλουχίαν, ὡς δράσεως δ' ἔργων και ποιικιλίας τραγικῶν περιπετειῶν πολὺ καθ' ἡμᾶς ὑπελεπθῆν τῶν περὶ αὐτοῦ ἀκρατήτων τοῦ κοινῷ προσδοκίω. Ναι μὲν ἐν τῇ καθόλου ἐξελλείπει παρετηρήθη ἡρεμία τις και ὁμαλότης ἐν τε τῆς διαλόγου και τῆς σκηνῆς, ἐλλείπει δηλαδὴ τελεῖα πάντων τῶν πομπῶδων ἐκείνων και πάντη ἀφυσικῶν και ἀνωμαλῶν ἐκδηλώσεων και πλαστῶν ἐπιτηδῆς περιπετειῶν δι' ὧν γέμουσιν ὁ «Λέων Φωκῆς» και ἡ «Ἀλωσις τῆς Κωνῆς», ἀλλ' αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀποχὴ ἥτις ἐκεῖ, γενομένη μετὰ περινοίας, ἠδύνατο νά θεωρηθῆ ὡς ἀρετὴ, ἐνταῦθα, προκειμένου περὶ τραγωδίας, μόνον ὡς σφάλμα ἐνεταῶς ἀσύνγνωστον ἠδύνατο νά χαρακτηρηθῆ, ἐάν πρὸς ἀπολογίαν του δὲν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ καθ' ἡμῶν ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀδυναμίαν τῆς ὑποθέσεως, τὴν μόνην και κυρίαν ἀφορμὴν πάσης ἐν τῇ «Σαπφῆϊ» τοῦ παρατηρηθείσης περὶ τὰς σκηνῆς χαλαρότητος. Ἄλλ' ἡ τοιαύτη κατ' οὐσίαν ἐλλογὴ ἐτι μᾶλλον καθ' ἡμᾶς δύναται νά ἐπιβαρύνῃ τὴν γράψαντα, ἐκλέξαντα, ἴσως ἐπιτηδῆς, ὑπόθεσιν πρὸς τραγωδοποιήσιν ἐκ τῶν κοινοτέρων και ὁμαλωτέρων. Ἡ δικαιολόγησις ἐναντίον πάσης ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο μομφῆς εἶναι πλέον ἢ πλήρης, εἶναι τελεῖα. Ὅπισθεν ταύτης, ὡς ἀπὸ πύργου ἀκλονήτου, ἐχυρούμενος ὁ κ. Καλαποθάκης δύναται εὐχερέστατα ἐφεξῆς νά προσπέσῃται κατά πάσης; τυχόν ἐξωτερικῆς προσβολῆς, οἷον δῆποτε χαρακτηρὰ και ἀν φέρῃ αὐτὴ. Ὡς πρὸς τὴν διαίρεσιν τῆς τραγωδίας νομίζομεν ότι ἠδύνατο αὐτὴ νά ἐκτυλιχθῆ ἐν μιᾷ, τὸ πολὺ ἐν δύο πράξεσιν, ὡς τὰ τοιούτων ὑποθέσεων δραματικὰ εἰδύλλια, ἐπὶ παραδείγματι, τὰ καθ' Ἡρώ και Λεάνδρον, εἰς μίαν ὑπὸ τοῦ Γάλλου Ratisbonne δραματοποιηθέντα πλὴν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἠχηρὸς τῆς τραγωδίας τίτλος δὲ ἐξηγεῖται. . . . Καὶ δὴ ἐν τῇ πρώτῃ πράξει, ὡς ἐν τῇ δευτέρῃ, ὑπάρχει ἰκανὴ περιαιτολογία δόσις, ἣτις ἐν τούτοις δὲν ἐμποδίζει τὸν συγγραφεὴ τοῦ νῦ ἐκέρχῃ ἐν αὐταῖς γνώμας και ἰδέαις ἐπιτυχεστάτας, ὡς ἡ ἐξῆς: «Τὴν μετάνοιαν φοβῶ ἀνθρώπου ζῶντος ἐκ διηκενῆ μετάνοιαν» φράσις δ' ἀρμονικωτάτης, πλήρης γοητευτικῆς περικαταίας δυνάται τις νά ἐβρῇ πολλαχθῶ τοῦ ἔργου, ὡς ἐν παρ. «Δροκάδας εἶδον δύο, πλὴν ἡ χεῖρ κατέπεσε

βαρεία. Δὲν ἐτάνασα τὸ τόξον, φίλη, ἐπειδὴ ἐνόμισα πῶς ἀγαπῶνται...».

Ἡ σκέψις τῆς Σαπφούς ὅπως ἐμφανισθῆ πρό τῶν ὀμμάτων τοῦ Φάωνος ἐν κἀινουργεῖ περιβόλῃ φαίνεται ἡμῖν ἀτυχής· διότι δύναται μὲν αὕτη νὰ ἱκανοποιῇ τὴν συνήθη τῶν γυναικῶν φιλαρέσκειαν, οὐδέποτε ὁμῶς τὴν διασαλπασθεῖσαν τῆς θεοεικέλου ποιητρίας φήμην καὶ μεγαλοπρέπειαν. Ψυχολογικωτάτη ἡ στιγμή τῆς ὑπὸ τῆς Ἑλλης καὶ τοῦ Φάωνος ἐν διαχύσεσιν αἰσθημάτων καὶ λατρίας προδομένης αἰδοῦ. Χαλαρωτάτη ὁμῶς ἡ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς σκητῆς ἐμφάνισις τῆς Σαπφούς ἀπεκδυομένης διὰ τῆς ἀποτόμου παρουσίας τῶν πρέσβων εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παντὸς ἐκπάγλου ποιητικοῦ ἐνδύματος, ἐν ᾧ καθ' ἡμᾶς πολὺ ποιητικωτέρα, πολλῶ μᾶλλον αἰθεριωτέρα ἔπρεπε νὰ ἦναι. Εὐτυχῶς τὸ τοιοῦτον δὲν διήκει δι' ὅλου τοῦ ἔργου, προσπαθῆσαντος τοῦ συγγραφέως, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῷ, νὰ ἐξιδανικεῖται πλειότερον τὰς ποιητικὰς τῆς Λεσβίας ἐξάρσεις· ἀφαιρέσει τις μάλιστα, λίαν ἐπιτυχῶς ἐκδηλωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἠθοποιῶν, πάνυ προσφυῶς διοχετεύθη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς τραγωδίας.

(Ἐπιτετα τὸ τέλος)

Δ. Ἀναστασόπουλος.

ΤΕΧΝΗΤΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΩΩΝ

Ἡ ἀμερικανικὴ αὕτη βιομηχανία ἔλαβεν ἐσχάτως μεγίστην ἐπίτασιν, τὰ δὲ πρὸς τοῦτο μηχανήματα εἰσὶν ἐντελῶς ἐκ ξύλου κατασκευασμένα, διότι ἡ παρουσία μετάλλου μεταβάλλει τὴν φυσικὴν τῶν ὠῶν γεῦσιν. Ἡ κατασκευὴ τῶν περιλαμβανέων τέσσαρας κλάδους, τὴν κατασκευὴν τοῦ κρόκου, τοῦ λευκάματος, τοῦ ὑμενίου, καὶ τοῦ φλοιοῦ.

Ὁ κρόκος ἀποτελεῖται ἐκ μίγματος ἄχνης, ἀραβοσίτου, ἀμύλου, ἐλαίου καὶ διαφόρων ἄλλων οὐσιῶν. Θέτουσι δ' αὐτὸ ἐν καταστάσει πυκνῆς ζύμης ἐντὸς μηχανήματος, ὅπου τοῦ προσδίδει στρογγύλον σχῆμα καὶ τὸ πηγνύει. Μετὰ τοῦτο ὁ κρόκος τίθεται ἐν ἑτέρῳ διαμερίσματι, ὅπου περιβάλλεται μὲ λευκάδιον (4).

Τὸ νέον τοῦτο βευστὸν συμπυκνῶται καὶ δι' ἰδιαιτέρας περιστροφικῆς κινήσεως λαμβάνει σχῆμα ὠοειδές. Κατόπιν τοποθετεῖται ἐν δερματίνῃ συσκευῇ, ἐνθα λαμβάνει τὸ ὑμένιον.

Τέλος μεταφέρεται ἐν ἑτέρῳ μηχανήματι, ὅπου λαμβάνει τὸ τελευταῖον αὐτοῦ περικάλυμμα ἐν σχήματι γυψίνου στρώματος, καὶ εἶτα ἐνθὸς τὸ κάλυμμα ζηραίνεται τὸ ἰσωτερικὸν αὐτοῦ βαθμηδὸν ἀναλυεται.

Τὰ τεχνητὰ ταῦτα ὠὰ, ἔχουσι πάσας τὰς ιδιότητες τῶν φυσικῶν εἶναι πάντως ἀβλαβῆ, θρεπτικὰ καὶ δὲν ἀλλοιοῦνται.

Ἡ κατανάλωσις αὐτῶν εἶναι καταπληκτικὴ καὶ τὰ δύο καταστήματα, ἅτινα ἀνέλαθον τὴν χονδρικὴν αὐτῶν κατανάλωσιν ἐν Νέξ Ἰόρκῃ δὲν προλαμβάνουσι τὰς συνεχεῖς παραγγελίας καὶ ἀποστολάς καθ' ἅπασαν τὴν ὑψηλίαν.

Ὁ ἐφευρέτης τῶν τεχνητῶν τούτων ὠῶν ἐλπίζει, ὡς λέγει, νὰ ἐξαφανίσῃ οὕτως τὸ γένος τῶν ὀρνίθων, διότι καταγίνεται ἤδη νὰ εὕρῃ καὶ τὸν τρόπον νὰ ἐκκολάπτῃ νεοσσοὺς διὰ μέσου τῶν τεχνητῶν του ὠῶν. Πλὴν τοῦτο πολὺ φοβούμεθα, μήπως εἶναι ἀπὸ τὰς συνήθεις ἀμερικανικὰς χειμαίρας. Φ.Π.

(4) Albumine, λευκάδιον, λεύκιμα, σύγκεται ἐξ ἀνθρακος, οξυγόνου, ὕδρογόνου καὶ ἀζώτου. Συνιστᾷ δὲ ὀλοσχερῶς τὸ ἀσπράδι.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ἀγοράζονται εἰς καλλίστας τιμὰς παλαιὰ γραμματόσημα μεταχειρισμένα, ἐπιστολαὶ παλαιαὶ καὶ ἐπιστολικά δελτάρια τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐπίσης ἀγοράζονται νομίσματα καὶ ἀρχαιοτήτες, παρὰ τοῦ κ.

A. WEISZ

Budapest (Hongrie) Vaczi-Közut 4

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΙ

ἐπὶ τῷ μνημοσύνῳ τῆς κόρης του Μαρίας.

Ὀλίγοι, φίλε μου, 'ς τὴ γῆ ὅπου δὲν ἔχουν κλάψει,
Κι' ἀγαπημένο των κορμὶ ὅπου δὲν ἔχουν θάψει.
Ἀληθινά, σ' ἐγέγρασε αὐτὸς ὁ ἕνας χρόνος,
Μὰ μένει νέος 'ς τὴν καρδιά ὁ πατρικὸς σου πόνος.
Καὶ πάντα λέγεις μὲ τὸ νοῦ, ὅταν ἀναστεινάξης :

«Γιὰτί, Θεέ, τὸ δῶρό σου γιὰτί μᾶς τὸ ἀρπαξῆς ;»

Καὶ μὰ κρυφῇ σοῦ ἀπαντᾷ φωνή : «Παρηγορήσου !

»Οἱ ἄγγελοι ἐπὶ τῆς γῆς πολλὸν καιρὸ δὲν μένουσι !

» Ἄγγελος κ' ἡ Μαρία σου πῶς ἦταν συλλογήσου

»Καὶ ὅτι 'ς τὸν Παράδεισο πολλοὶ τὴν περιμένουσι !»

Γ. ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ".

Χ. Ν. Κ. Τσεσμέ. Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—Κ. Β. Θεσσαλονίκη. Προχθὲς σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ἀποδείξεις καὶ Ὁράτιον. Ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.—Π. Μ. Σ. Λευκωσίαν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς καθέκαστα.—Π. Ι. Κ. Κόνσπολι. Καὶ πέμπτη ἀπόδειξις ἀπεστάλη διὰ τοῦ φίλου κ. Μ. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν ἔμβασμα.—Π. Δ. Κ. Ληξούριον. Ἐπιστολὴ μὲ ἐπιταγὴν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Προσπαθήσατε παρακαλοῦμεν καὶ ἐτέρων.—Σ. Μ. Μεσολόγγιον. Ὁ ἀποτέλλωμεν 20 ἐν ὄσῳ διαρκεῖ τὸ Διπλοῦν δρᾶμα. Δελτάριον ἐλήφθη.—Α. Β. Κέρκυραν. Ἐπιστολὴ καὶ ποιημάτιον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Δημοσιεύσεις παραρμάτων ἀρχῆθεν ἀποκρούομεν ὡς ἀσκόπους καὶ δίδοντας ἀφορμὴν εἰς σχόλια· ἀδύνατον δὲ νὰ προλαμβάνονται, διότι διαρῶνται καὶ τυπογραφοὶ καὶ συγγραφεῖς καὶ χειρόγραφα ἀμοιροῦσι περὶ γαμηνῆς ἀναμαρτήτου. Ἐν ταῦτοις τὸ ἐπ' ἡμᾶς καταβάλλομεν προσπαθείας. Ἀναμένομεν μερικὸς συνδρομητὰς.—Ι. Ρ. Σέρρον. Τί γίνονται ἀποδείξεις Π. καὶ Κ; Ἀπαντήσατε.—Σ. Σ. Θ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη ὠραῖον ποιημάτιον, ἀλλ' ἀκατάλληλον διὰ τὴν Φύσιν, διότι ἀπλάι περιγραφῆς τοιοῦτων συνήθων ἐκδρομῶν ἀρχῆθεν ἀπεκρούσθησαν, ὡς ἀμοιροῦσαι ἐνδιαφέροντος. Τὰ περίεργα, πρωτοφανῆ, ἔκτακτα, οὐσιώδη μάλιστα.—Ν. Α. Μάκρην. Ἐλάδομεν ἐπιστολήν σας καὶ ἠπορήσαμεν ἐπὶ γραφομένων σας. Ταχυδρομικῶς ἀπαντήσαμεν.—Ν. Α. Σηροχώριον. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Σᾶς ἐνεγράψαμεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου καὶ ἀπεστείλαμεν σερτῶν φύλλον. Δημοσίευμα τοιμῶν καὶ πολὺ ἔκνομον. Ταχυδρομικῶς πλειότερα.—Ι. Β. Βράϊλα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Κ. Α. Παναρᾶ. Συνεστημένη ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς γράψαμεν.—Α. Ρ. Π. Σέρρον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη μὲ δρ. 7 οὐχὶ 9. Εὐχαριστοῦμεν, γράφομεν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.